

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim pis-
mom. Ko sem bila majhna in nisem ho-
dila v šolo, me je tetka vzela na Sromlje
k sestriču nadučitelju Dragu Rumpretu.
In ta mi je toliko lepega in zanimivega
pripovedoval o Vas. Pa nemila smrt ga je
vzela. Drago me je že takrat hotel poslati
v Vaš kotichek. Lahko si mislite, gospod
Doropoljski, kako sem bila žalostna, ko
sem dobila sporočilo od tete, da Drago ne
živi več. Drugič pišem več, če ne boste,
gospod Doropoljski, hudi name in ne po-
rečete, da sem dolgočasna.

Pozdravlja Vas

Mara Praznikova,
učenka osnovne šole, Sp. Polskava pri
Pragerskem.

Odgovor:

Ljuba Mara!

Nam vsem je iskreno žal, da je moral
g. nadučitelj Rumpret tako nenadoma
umreti. Vsi smo cenili njegovo marljivost
in njegove zmožnosti, ki jih je tako uspeš-
no obračal mladini in odraslim ljudem v
prid. Bodi mu ohranjen blag spomin v
hvaležnih srcih vseh, ki so ga poznali, ce-
nili in spoštovali!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes pa želim še jaz stopiti v krog Va-
ših koticekarjev. Stara sem 12 let. Doma
sem od Sv. Jerneja. Hodim v III. razred
osnovne šole. Pri Sv. Jerneju smo dobili
tudi novega gospoda nadučitelja. Prvo leto,
ko je prišel k nam, nam je preskrbel nov
oder, na katerem vsako leto igramo. Ta-
krat je bilo jako prijetno. Prosim Vas,
sprejmite tudi moje pismo v svoj kotichek.
Tukaj Vam še pošiljam spis »Rapallo«.

Rapallo.

Željno pričakujem dneva, ko se bo naša
država povečala. Mislim, da ne bo dolgo
trajalo, ko bomo vzeli svoje ozemlje nazaj.
Ta častihlepni Italijan nam je vzel vse
Primorje, Gorico, Trst, Reko, ki je krasno
pristanišče. V šoli smo se učili, da kmalu

pride tista doba, ko bomo dobili neodrešene
brate nazaj. Takrat bodo nam in kralju po-
ljubljali čelo. »Jugoslovenska Matica« skrbi
za te uboge otroke, ki jih trpinčijo itali-
janski učitelji. Takrat bo naša mati kraljica
gledala na to ubogo deco, ko bo potem
tudi ona njih mati. Bog daj, da bi se kma-
lu veselili popolne svobode! Naj mi pa
Bog usliši mojo prošnjo!

Presrečne pozdrave Vam pošilja
vdana

Josipina Stiplovškova.

Odgovor:

Ljuba Josipina!

Tvoj spis ne bo vsakemu koticekarju po-
polnoma jasen, ker nisi povedala, zakaj si
mu dala naslov »Rapallo«. Mislim, da Ti
tega ne bo težko točneje razložiti v prihod-
njem pismu. Iz onega ozemlja, ki ga ome-
njaš v svojem spisu, priobčuje današnji
»Zvonček« dve podobi. Naj poglobita našo
žalost, naj dvigneta naš up, naj razvna-
meta našo ljubezen, naj ojunačita naše
duše, naj ojeklenita naše pesti!

Trst, Gorica, Reka,
svoboda vas čeka!
Zovi, samo zovi,
svi će Sokolovi
zate život dati!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Hodim v
4. razred. Stara sem deset let. Hodim rada
v šolo, ker se lahko učim. Sester imam 6,
brata 2. Učim se rada. Stare matere in
starega očeta nimam več. »Zvonček« jako
rada čitam. Hodim v šolo h gospodični Miri
Povhovi. Zdaj se učimo iz »Zvončka« pe-
sem »Potlej — prosim Te za drugo«. Vseh
skupaj nas je 11. Imela sem še tri sestre,
pa so mi umrle. Mlajši brat je 6 let star.
Starejši ima 8 let; hodi že drugo leto v
šolo. Kadar bom gospodinja, bom imela
otroke in jih bom rada v šolo pošiljala.
Naučila jih bom tako, da jih bo gospodična
Mira Povhova nad vse rada imela. Oprav-
ljala jih bom čedno. Moj ate je v Pletarjih

za hlapca. Naša hiša je blizu pletarskega samostana.

Presrčno Vas pozdravlja

Pepica Slabetova
v Apneniku.

Odgovor:

Ljuba Pepical

Seveda, če hodiš sama rada v šolo, bodo pač tudi Tvoji otroci radi hodili vanjo. Samo gospodično Miro Povhovo moraš prositi, naj vsaj še tako dolgo ostane pri vas, dokler ne boš Ti gospodinja in mati! Sicer me pa prav veseli, da se rada in lahko učiš.

*

Blagorodni g. Doropoljski!

Že eno leto sem naročena na »Zvonček«. Jako rada ga prebiram. Posebno mi ugaja planinska povest o teti Pehtari in o Kekcu. Učenka sem III. razreda osnovne šole v Št. Jurju ob juž. žel. Moja razrednica je gospodična Stanka Schreinerjeva. Imam še malo sestro Anico, ki se z njo časih malo poigrava s punčkami, imava se jako radi. Prosim Vas lepo, da tudi moje pisemce priobčite v kotičku.

Lepo Vas pozdravlja

Vaša

Trezika Zdolškova.

Odgovor:

Ljuba Trezika!

Na tisoče je mladih mojih prijateljev in prijateljic, ki kar ne morejo prehaliti planinske povesti o teti Pehtari in o prekanjenem Kekcu. Kaj pa bo šele prihodnje leto! Celó Tvoja in Aničina punčka bo na široko odpirala oči od strmenja, ko bo čitala tretji del Kekčevih doživljajev!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Še nikoli Vam nisem pisal, enkrat Vam pa hočem. Star sem 11 let. Doma sem v Galiciji pri Celju, kjer hodim tudi v šolo v 4. razred. Moja sestra Dana in jaz sva začela sestavljati spise, pesmi, uganke in ilustracije. Midva bi namreč rada dala te spise tiskati; imava že veliko tega gradiva. S tem bi rada izdala z Danico takozvani »Mladinski list«. Vprašala sva atka, pa se

nama samo smeje in pravi, da naj rajši kar Vam piševa.

Zato Vas pa lepo prosiva, da nama poveste, kako naj to storiva.

Pošiljam Vam tudi Prešernovo sliko, ki sem jo prostoročno prerisal iz Prešernovega albuma — zakaj risanje je moj najljubši predmet.

Prosim, če bi smel v prihodnje še tudi kaj pisati.

Srčno Vas pozdravlja

Vam vdani

Dore Klemenčič.

Odgovor:

Ljubi Dore!

Umejem očetov smeh! Z »Mladinskim listom«, ki ga nameravata izdajati s sestro Danico, malo potrpite, zakaj taka reč je dandanes silno draga. Ni treba samo spisov, pesmi, ugank in ilustracij, ampak treba je predvsem mnogo, mnogo denarja. Tega pa bržkone nimata na izobilje, zato je bolje, da za enkrat še ostaneta meni zvesta — pozneje pa: Bog daj srečo!

